

עד שתבדל. לשון גדול שער הוא כדאמר זריש נזיר (דף ג). הריני מכלכל הרי זה נזיר וקאמר בגמרא^א מאי משמע דלכלול לישנא דגדול שער הוא^ב דתניא אמר רבי יהודה סיד כדי לסוד לכלול קטן ואמר לדעה וצת לדעה: **הלכה** בדברי בולין^ג להחמיר. צפ' מי שמת (צ"ב דף קנ). אמר ר"ג אמר שמואל צדקין לחליה ולמיאויין לפסוקי מדברי יהודה דאמר עד שרצה השחור על הלצן והתס פסק ככולו דאמר התם ר"ג אמר שמואל וה"ג קאמר הלכה כדברי בולין להחמיר הלכך אינה חולצת עד שמציא שער גדול שצכולן ועד שיהו צ' שערות במקום אחד כרצו אשי ואס יק לה דדיס גדולים כשאר נשים אינה ריכה לצדוק התמתן ולא תמאן משהציאה שמי שערות קטנות ואפי' אחת צגצה ואחת זין קשרי אלצעומיה ור"ת כצז צספר הישר דמשהגיעה לכלל שנותיה לא תמאן בזמן הזה דאע"ג דהיכא דלא צעל פסקינן צפ' יולא דופן (לעיל דף מו). דלא חיישינן שמא נשרו אין אנו בקיאין לצדוק בכל גופה שלא יהו לה שערות דאפי' אחת צגצה ואחת צכריסה וצקשרי אלצעומיה מלצטרפיס או גומות גרידא:

תום הראש

עד שתכלכל. לשון גדול שער כדאמרין בריש נזיר הריני מכלכל הרי זה נזיר. ובשבת פרק המוציא תנן ר' יהודה אומר כדי לסוד כלכל ואמרין בגמרא צדצא וצת צדצא: והלכה כדברי כולם להחמיר. משום דמשתקא לן תמאן הילכתא מחמיר לפסוק צכעיה כדלעיל פרק יוצא דופן גבי חצו צורות וגבי סימני בגרות הילכך בשתי שערות קטנות לא תמאן ואינה חולצת עד שיהו גדולות כשיעור הגדול שצכולן וכן נמי אחת בגבה ואחת בקשרי אלצעומיה לא תמאן ואינה חולצת עד שיהו הב' שערות במקום אחד כרב אשי ואם יש לה דין גדולים אין צריך לבדוק התחתון כדרכן דריש פירקין דאי אפשר לבוא העליון עד שיבוא התחתון: דאמרינן הרי ופלגא מגופיה חזייתה. ותימה ומנא ליה לרבא דשלשה גריסין במקום אחד חיישי רבנן דלמא בני מקומות דוקא ואפי' מצאתן ביום אחד ולר' חנינא בן אנטיגנוס דוקא מצאתו בני חלוקין או בחלוק אחד שמצאתו בני ימים אבל במקום אחד אפי' רבנן לא חיישי דכיון דבמקום אחד נמצא אמרינן דרביעם אחת יצא מגופה. וי"ל דמשמע ליה דרבנן לא מפליגי מהותן הרוואה כחם משמשותף משום זוב משמע דאפי' כבחה אחד חיישינן:

(א) ז"ל חושבן

מן הסערה. כלומר משער הראש אני משיבך תשובה הרבה נימין בראתי צאלס וכו': על הפך. גובה שעל האצר למטה מן הכרס: אפילו אחס על הפך נו'. אע"ג דאינו במקום אחד: **אחס בגבה**. תחת אותו מקום: זין קשרי אלצעומיה. ואינה מציאה שער עד שמתגדיל: **שכלכל**. לא שמעתי מהו

איוב מן הסערה ויאמר^א אליו שומה שבועולם הרבה נימין בראתי בראשו של אדם ולכלל נימא ונימא בראתי לו גומא בפני עצמה שלא יהיו שתיס יונקות מגומא אחת שאלמלא שתיס יונקות מגומא אחת מכחיש מאור עיניו של אדם גומא בגומא לא נתחלף לי איוב באויב נתחלף לי לא קשיא הא בגופא הא ברישא אמר רב יהודה אמר שמואל אשתי שערות שאמרו אפילו אחת על הכף ואחת על הביצים^ב תניא נמי הכי שתי שערות שאמרו אפילו אחת בגבה ואחת בכריסה אחת ע"ג קשרי אלצעומיה של יד ואחת ע"ג קשרי אלצעומיה של ורגל דברי ר' שמעון בן יהודה איש כפר עכו שאמר משום רבי שמעון ורבנן אמר רב^ג הסדא צעד שיהו ב' שערות במקום אחד ת"ר^ד צעד מתי הבת ממאנת עד שתביא שתי שערות דברי רבי מאיר ר' יהודה אומר עד שירכה השחור רבי יוסי אומר עד שתקיף העמרה בן שלקות אומר עד שתכלכל ואמר רבי שמעון מצאני חנינא בן חכינאי בצידן ואמר כשאתה מגיע אצל ר"ע אמור לו עד מתי הבת ממאנת אם יאמר לך עד שתביא שתי שערות אמור לו והלא בן שלקות העיד במעמד כולכם ביבנה עד שתכלכל ולא אמרתם לו דבר כשבאתי אצל רבי עקיבא אמר לי כלכול זה איני יודע מהו בן שלקות איני מכיר עד מתי הבת ממאנת עד שתביא ב' שערות: **בתני** ישתי שערות האמורות בפרה ובנגעים והאמורות בכל מקום כדי לכוף ראשן לעיקרן דברי רבי ישמעאל ר"א אומר כדי לקרוין בציעורן ר' עקיבא אומר כדי שיהו ניטלות בוג: **גב' אמר רב הסדא** אמר מר עוקבא הלכה כדברי בולין להחמיר: **בתני** יהרוואה כתם הרי זו מוקלקת וחוששת משום זוב דברי רבי מאיר וחכ"א אין בכתמים משום זוב: **גב' מאן חכמים ר'** חנינא בן אנטיגנוס היא דתניא ר"ח בן אנטיגנוס אומר כתמים אין בהן משום זוב ופעמים שהכתמים מביאין לידי זיבה ויצד לבשה ג' חלוקות הברוקות

לה ומצאה עליהם כתם או שראתה ב' ימים וחלוק אחד הן הן הכתמים המביאין לידי זיבה השתא שלשה חלוקות דלאו מגופה קחזיא חיישינן ב' ימים וחלוק אחד מיבעיא מהו דתימא כל כי האי גוונא מביאה קרבן וגאכל קא משמע לן אמר רבא בהא זכנהו ר' חנינא בן אנטיגנוס לרבנן מאי שנא פחות מג' גריסין במקום אחד דלא חיישינן דאמרי' בתרי יומי חזייתה שלשה גריסין במקום אחד נמי נימא תרתי ופלגא מגופה חזייתה ואידך אגב וזהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן ור"ח בן אנטיגנוס ג' גריסין במקום א' הוא דלא חיישינן הא בג' מקומות חיישינן הא אמרת בג' חלוקות אין בג' מקומות לא לדבריהם דרבנן קאמר להו לדידי בג' חלוקות אין בג' מקומות לא אלא לדידכו אודו לי מיהת דהיכא דחזאי ג' גריסין במקום אחד דאמרין תרי ופלגא מגופה חזייתה ואידך אגב וזהמא דם מאכולת הוא ורבנן כיון דאיכא לפלוגי בגריס ועוד לכל יומא לא תלינן **ת"ר יהרוואה** כתם אם יש בו כדי לחלק ג' גריסין שהן כגריס ועוד חוששת ואם לאו אינה חוששת ר' יהודה בן אגרא אומר משום רבי יוסי אחת זו ואחת זו חוששת אמר

וגראה בעיני שחצרו צמס' שצת (עמ): כדי^א לסוך לכלול ואמרין (שס פ): מאי לכלול לדעה וצת לדעה ה"ג עד שיהו שס שערות הרצה שיהא לרוף ומלוצש צשער. ואני מלאתי עד שתכלכל צביית שער גדול כפוף ומצולצל ולא ישר צעיני: איני יודע מהו. כלומר לא סכינא לי: **בתני** צ' שערות האמורות בפרה. דקיימא לן צ' שערות שחורות פסולות צה בגמרא דאין מעמידין (ע"ז דף נד). וצמסכת פרה (פ"ב מ"ה): ומגעיס. שער לזן דק"ל צת"כ^א מיעוט שערות שתיס: והאמורות בכל מקום. צמניוק וצמניוקת: לקרוין. לחחז מעט^א:

שיפו ניטלוס צוג. שיעורא רצה דכולהו^א: **גב' להחמיר**. משנקלצות צצפורן לא ממאנת שמא גדולה היא ולענין חליה עד דאיכא שיעורא רצה דכולהו: **בתני** יהי זו מקולקלת. אינה יודעת תחת נדוטה לידע ממי יתחילו י"א יוס צצין נדה לנדה דהא לא ידעה אימת חזאי: **וחושש משום זוב**. אס עצרו עליה ג' ימי זיבה משלצשה חלוק זה ומלאה עליו כחם גדול שיעור ג' גריסין ועוד מספקינן להו דילמא כל חדא וחדא צחד יומא חזיא אע"ג דבמקום אחד נמצאו: **גב' ג' חלוקות הברוקות** לה. ולצצתן צשלשת ימי זיבה אחד ליוס: או שראתה צ' ימים. ראייה ממש מגופה צמון י"א יוס וצשלישי לצצה חלוק הצדוק לה ומלאתה עליו כחם: מהו דסימא כל כי האי גוונא וכו'. להכי נקט צ' ימים וחלוק אחד לאשמועינן דהשתא נמי חששא צעלמא היא ומציאה קרבן ואינו נאכל דשמא לאו מגופה הואי הך כחם שלישי ומליקת חלוקין צבלה דאי לא לאשמועינן הוה אמינא הרי רגלים לצברי דודאי זבה היא: זכנהו. תשובה ניצחת השיבן: **אגב וזהמא**. דנדות אשתי מאכולת ונתמעכה שס: ורבי חנינא נו'. לצצה פרכינן דאמר לרבי חנינא שלשה גריסין במקום אחד^א: **תרי ופלגא נו'**. אלמא לא פליג רבי חנינא אלא במקום אחד אצל צשלשה מקומות מודה והא קתני רבי חנינא לעיל לצצה ג' חלוקות נו' אצל צחלוק אחד צג' מקומות לא: **שהן כגריס ועוד**. כלומר שלשה גריסין גסין דאיכא צכל חד וחד כגריס ועוד דהכי הוי שיעור כחם לקמן צפרק הרוואה כחם (דף נט): **אחס זו ואחס זו**. אפילו צצתי גריסין חוששין שמא ראתה אותן צצתי זין השמשות או אחת היוס ואחת זין השמשות של מחר וראיית זין השמשות עולה לפני ימים שמקלצתה מן היוס ומקלצתה מן הלילה ויש כאן שלשה רצופין: א"ר

(א) ועי' צ"ב טו, א. צ"ק ע: צ"ב נו: פתהדין ל: א [מספתה פ"י הי"ד ע"ש], (ד) [עירובין פג. וע"ז], (ה) [ז"ל אחר ד"ה אפילו], (ו) [ז"ל לסוד], (ז) [מריע דנגעים פרק צ, א] כ"א: לחחז שיעור מעט מלכוף ראשן לעיקרן, (ט) [רש"ל מ"ז וה"ג לפי ס"א שיהו ניטלות בוג וזהו שיעורא ועי' צמ"ל פ"ב מהל' איסות הל"ו], (י) [שם דף ג], (יא) [ז"ל דמעין].

הגהות הב"ח

(א) גב' אמר רב אשי עד שיהו צ' שערות: (ב) רש"י ד"ה ורבי חנינא וד"ה תרי הדיא: (ג) תום ד"ה שלם גריסין נמי נימא צמרי וכו' צמרי יומי חזייתה דכיון דבריאתה מעט פחות: דמעין.

מוסף רש"י

בגבה. זין קשרי אלצעומיה (סנהדרין א' ובע"ז ב"ס ע). ככריסה. צחות מקום (רשב"ם ב"ב ו).

הדרן עיקר בא סימן

מסורת הש"ס

א) נרטיט ב: שנת לז.;
ב) ושנת לז.;
ג) ותי' היטב חוס' בי"ט נד. ד'ה מכלל ותולאת טוהיט דכיוון ותוס' חולין קט. ד'ה גרליין,
ד) עין ש"ה ומרה"מ,

הגהות הב"ח

א) תוס' ד"ה ומה אילו ובי' ומלאת טוהיט דכיוון שפסק פסק והכא בלא נזקה:

גליון הש"ס

רש"י ד"ה בין השמשות דר"י ובי' ושעורו חצי מיל. וכן נקטו ש"י גרמות דף ו ב ע"כ ד"ה והלא כהניס וקשה לי הא בשנת אמת לרביי בזה"ש מתי מלמי או ג' רביע מיל ו"ע:

תוס' הרא"ש

אבל בדקה בדר' יהודה ולא בדקה בדר' יוסי לא חייש ור"ת דילמא בדקה בדר' יוסי ולא בדקה בדר' יהודה לא חייש דבין השמשות דר' יהודה יטמא הוא. וי"ל דבאר ר' יהודה בן (גמרא) [גרא] מודה דמותרת כיון שבדקה בדר' יוסי: וכן אילו נדה שלא הפרישה בטוהרת מן המנחה ולמעלה לא תתא בחזקת טמאה. ותימה הא בפרק תינות ר' יוסי אומר דהיא בחזקת טוהרה וי"ל דהתם מיירי שבדקה כיוס ראשון או נדה ומצאה טוהר (וה"ה) [והבא] בדלא בדקה אי"נ האב מיירי שבדקה טוהרת של שבועי ומצאתה (טוהרה) [טמא]:

מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' ולא [בדקה] בדר' ויריא חיישה השתא היה מציל למיפדן הא משמיה דר' יוסי קאמר. ותימה אימא מכלל דר' יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' ויריא אינה חוששת וברייאת דלעיל דקאמר ר' יהודה בן אגרא חוששת בבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי ורבינו מאיר תריץ דהאי ולא משגי בכי משום דמתיריז זה לא היה משגי מדי דלעולם צ"ל דפליגא תנא דברייית דלעיל אהא דבריייתא דהאב סבר דר' יהודה חוששת דר' יוסי מישך שיין בדר' יהודה הילכן צריכה לברוק בשניהם ולר' יהודה בן אגרא שלים בין השמשות דר' יהודה והוא מוחיל בין השמשות דר' יוסי וא"כ מאי קאמר לעיל נראין דבדר' ר' יהודה בן אגרא לחכמים דהיינו ר' יהודה בשלא בדקה בתרווייהו הא בדקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי אין נראין דבריו דבדקא לחכמים אבל אליבא דר' יוסי נראין דבריו ולפי תנא דברייית' דהכא אף לר' יוסי אין נראין דבריו אליבא דר' יהודה בן אגרא לחכמים דה"ל לר' דבהש"מ דר' יוסי מישך שיין בדר' יהודה ליכא למיחש למידי: [נבאן שיין לעיב] **עצמת וקדשים** למפרע. פירש"י עצמה לטהרות. ותימה כיון דתנא מטמאה לטהרות כ"ש לקדשים וי"ל דתנא קדשים לגייוי דעצמה היינו לטהרות חולין שעשועי על טהרות תרומה או על טהרת הקדש אי"נ תנא קדשים לברותא דרשב"א דאמר אף קדשים אינה מטמאה.

א"ר נראין כו'. כולה מפרש לה: **הא צמאי עסקין.** פלוגתא דרבנן ורבי יהודה בן אגרא: **כשדקה עצמה.** כל שני בן השמשות: **ולא דקה חלוקה.** בשני ימים אלא בג' ומלאה צ' גריסין ולפי שלא דקה חלוקה עד הנה לא ידעה מאימת הן צאין לפיכך יש לחוש שמה בשני בן השמשות ראתה או אחת ציוס ראשון ואחת בן השמשות של ממחר דהוו להו ג' ראיות: **בין השמשות דרבי יהודה.** צבמה מדליקין ט הכסיף העליון ולא הכסיף התחתון * ושיעורו חצי מיל ולר' יוסי כהרף עין ובסוף היום הוא זה נכנס וזה יוצא: **והא דקה צבין השמשות דרבי יהודה.** הלכך לא ראתה אחת מהן בן השמשות שעתלה לחומר צ' ימים: **ספקא הוא.** דחיישין שמה לאחר סילוק ידיה צבין השמשות דרבי יוסי חוזי והוא עולה לשני ימים והוו להו שלשה ימים רלופים ולרבנן לילה הוא ופסילו חוזי לא הוו להו שלשה ראיות: **אילמלי ידיה צענייה.** באתו מקום: **כל בן השמשות.** דרבי יהודה: **יפה אסס אומרים.** לרבנן **דלא חיישי כיון דכל בן השמשות דר' יהודה לא חוזי: אימור עס סילוק ידיה ראתה.** דהא צ' נראין דרבי **רבי יהודה.** דחייש: **בשלא דקה.** ומדקאמר רבי בזה ס"ל כרבי יהודה **אצל כשדקה** לא ס"ל כוותיה מכלל **דרבי יהודה** בן אגרא אפילו דקה נמי חייש ומאי לא דקה אי נימא ה"ק רבי רואה אני את דרבי ר' יהודה בשלא דקה דרבי יוסי ואע"ג

דדקה דרבי יהודה לריכא לספוקי צבין השמשות דרבי יוסי אצל איני רואה את דרביו כשדקה צניהיה: **מכלל דרבי יהודה אפילו דקה בתרווייהו חייט.** הא ודאי בן השמשות לא חוזי ואין לך לחלוק ראייה אחת לשמים: **אלא פשיטא דלא דקה לא.** בזה ולא בזה דחוששת שמה ראתה צבין השמשות דר' יהודה: **אצל דקה דר' יהודה.** אין אני רואה את דרביו לחוש לזיבה: **אלמא** קסבר רבי בן השמשות דרבי יוסי לילה הוא והראייה שזה אינה עולה לשמים: **אי נימא כשדקה דרבי יהודה ולא דרבי יוסי.** וקאמר רבי צו אני רואה את דרבייהו דלא חיישין אצל לא דקה לא צו ולא צו איני רואה את דרבייהו דאלא כנירתי לי דחיישא: **מכלל דרבנן אע"ג דלא דקה לא בזה ולא בזה לא חיישא והא לא דקה.** ויש לחוש לראיית בן השמשות המתחלקת לשמים: **אלא פשיטא.** דנראין דרבי חכמים כשדקה

א"ר נראין כו'. כולה מפרש לה: **הא צמאי עסקין.** פלוגתא דרבנן ורבי יהודה בן אגרא: **כשדקה עצמה.** כל שני בן השמשות: **ולא דקה חלוקה.** בשני ימים אלא בג' ומלאה צ' גריסין ולפי שלא דקה חלוקה עד הנה לא ידעה מאימת הן צאין לפיכך יש לחוש

בא סימן פרק ששי נדה

אבל דקה בדרבי יהודה כו'. ור"מ דלמא אצל דקה דרבי יוסי ולא דקה דר' יהודה לא חיישין צבין השמשות דר' יהודה ימנא הוא וי"ל דבזה ר' יהודה בן אגרא מודה דלא חיישין כיון דדקה דר' יוסי:

שארף חכמים לא נחלקו כו'.

בכמה דוכתין משני כי הכא אצל צפרק הזהב (ב"מ דף נז.) גבי חומש ומעשר וצפרק כל הצמר (חולין דף קט.) גבי אפשר לסומטו לא משני הכי משום שיכול ליישב צענין אחר בהגהה מועטא: **וְלִמָּה אֵיזוֹ נדה שא"ה הפרישה כו'.** ור"מ דצפ"צ (דף סח:) לקמן א"ר יוסי גופיה היא צחוקתה וי"ל דהתם מיירי כשדקה יוס צ' או יוס ג' ומלאתה טוהרה א) לטהרות וקדשים שמתמאה בכמע לפני מציאת הכתם מעת לעת. ונראה לפרש דמתמאה עצמה היינו דמקולקלת למניינה משעת הכיבוס ור' שמעון אומר אף קדשים מצנננה בהם למפרע אין טמאין משעת הכיבוס אלא מעת לעת. וכ"ש שאינה מקולקלת למניינה משעת הכיבוס אבל מעת לעת קודם מציאת הכתם מודו למניינה דמקולקלת כדאימא בסמוך. ותימה מ"מ מצניו כתמה חמוד בראייתה לר' שמעון דראייה אינה מקולקלת למניינה כלל וי"ל דלא קאמר שלא יהא כתמה חמוד בראייתה כלל אלא לענין הזמן שלא נטמאת משעת כיבוס אלא מעת לעת גרידא כמו בראייה אבל לענין קלקול מניינה מעת לעת מסתברא דברואיה אינה מקולקלת כיון דהשתא חוזי מגופה ראייה ודעתו נהי דלענין גנע מטמינן מעת לעת לענין קלקול מניינה לא מחמינן בה כולי האי. אבל כתם דלא ידעה מתי נפק מגופה מסתבר למימר דמקולקלת למניינה מעת לעת וכל טומאת כתם ספק הוא הילכך מעת לעת מחוקינן בה טומאה מספק; אמר רב נחמן איפוך. פירש"י

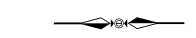
ז' מבבבב דרבי יהודה בן אגרא סבר בדקה בדר' יהודה **ולא** דקה בדרבי יוסי אינה חוששת. השתא הוה מלי למיפדך הא משמיה דרבי יוסי קאמר ור"מ ואימא מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר **דדקה דרבי יוסי** גרידא אינה חוששת ורבי סבר חוששת כיון דלא דקה דרבי יהודה צבין השמשות דרבי יוסי מישך שיין דר' יהודה כדאמר בסוף והשתא לא הוה לריץ למימר תרי תנאי ואליצא דר' יהודה בן אגרא וי"ל דומיא דצרייתא דלעיל דמיירי רבי יהודה בן אגרא כשדקה דרבי יהודה ולא דקה דרבי יוסי: **עגמנה**

חיישין הא לא דקה אלא פשיטא דבדקה בין בדר' יהודה ובין בדרבי יוסי אבל דקה בדר' יהודה ולא דקה בדר' יוסי חיישין אלמא בין השמשות דרבי יוסי לרבי ארבי ה"ק נראין דרבי יהודה בן אגרא לרבנן דלא דקה כלל לא בדרבי יהודה ולא בדרבי יוסי שאף חכמים לא נחלקו עליו אלא דבדקה בדר' יהודה ולא דקה בדר' יוסי אבל היכא דלא דקה כלל מודו ליה ורמינהו הרואה כתם לראיה מרובה חוששת לראיה מועמת אינה חוששת זו דרבי רבי יהודה בן אגרא שאמר משום רבי יוסי א"ר אני שמעתי ממנו שאחת זו ואחת זו חוששת ומן הטעם הוה אמר לי ומה אילו נדה שלא הפרישה בטוהרה מן המנחה ולמעלה לא תהא בחזקת טמאה ונראין דבריו כשבדקה מאי דקה אילימא דבדקה בדר' יהודה ולא בדר' יהודה בדרבי יוסי מכלל דרבי יהודה בן אגרא סבר אע"ג דלא דקה לא בדר' יהודה ולא בדר' יוסי לא חיישא והא לא דקה בדר' יהודה ולא בדר' יוסי לא חיישא אלמא בין השמשות דרבי יוסי לר' יהודה בן אגרא בלא רבי לא קשיא התם דבדקה בדר' יהודה ולא דקה בדר' יוסי דרבי יהודה היא תנא סבר שלים בין השמשות דר' יהודה והדר

דקאמר רבי צאחד מהן דקאמרי איניה נמי לא חיישא איני רואה דצרייהו דכיון דלא דקה דר' יוסי יש לחוש לראיית בן השמשות. אלמא לרבי ספקא הוא כו': ה"ק. האי נראין דקאמר רבי לאו לטעמיה דנפשיה קאמר דמידוק מינה מדקאמר צו אני רואה את דרבי זה וצו איני רואה מכלל דאינהו בתרווייהו פליגי ותקשי לך אלא רבי לפרושי פלוגתייהו אמתא לאשמועינן צמאי פליגי וה"ק נראין דרבי ר' יהודה לחכמים ומודים לו דחיישין כשלא דקה לא צוה ולא צוה שדצרי חכמים כשדקה צאחד מהני דקסברי בן השמשות דרבי יוסי ליליא הוא ורבי יוסי לטעמיה דאמר ספקא הוא הילכך עד שצדוק צניהיה יש לחוש צראיית בן השמשות: **לראייה מרובה.** ג' גריסין **צועדות: לראייה מועטת.** שני גריסין **צועדות: ממנו.** מדרבי יוסי: **שלא הפרישה בטוהרה.** בשציעי שלא דקה בן השמשות: **לא סהא בחוקס עומאה.** ואינה עובלת לערב ואע"פ שהפרישה בטוהרה הויא כל היום בחזקת חוזרת ורואה עד גמר היום אף זו הואיל ולא דקה בן השמשות שלם איכא למיחש דלמא צסוף בן השמשות ראתה והיא עולה לשתי ראיות: **ונראין לי דרבי.** ומודה אני לו: **כשדקה.** בן השמשות שלם תו לא חיישא ובשלא דקה אני חולת עליו: **קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה** התם דדקה כו': **אלא דרבי.** **בשנא בלא רבי.** אי לא פירש רבי לפלוגתייהו בן לעיל בין הכא לא הוה קשיא דרבי יהודה אדר' יהודה התם דדקה כו': **אלא דרבי.** מכי אמת רבי לפרושי פלוגתייהו ולא מתוקמא לן אלא כדפרישה דלרבי יהודה דלעיל ספיקא הוא והכא מימתוי דליליא הוא קשיא: והדר

עין משפט ונר מצוה

גג א ב מו פ"ט מהל' אסורי ביאה הל"ג וע"ש:

תוס' הרא"ש (המשך) ומיהו קשה דלישנא דעצמה לא משמע טהרות וע"ק דלרשב"א דאמר בסמוך יומא אבל אם ראתה כתם כיום שלפני הראיה כתמה טמא למפרע ומקולקלת למניינה אלמא כתמה חמוד בראייתה לכתא לכתא קלקול למניינה למפרע כדאימא בפ"ק אע"פ שאמרו בטמאה מעת לעת אינה מונה אלא משעה שיאתה. ומ' מצנין למימר דבסמוך לא איירי אלא לטהרות וקדשים שמתמאה בכמע לפני מציאת הכתם מעת לעת. ונראה לפרש דמתמאה עצמה היינו דמקולקלת למניינה משעת הכיבוס ור' שמעון אומר אף קדשים מצנננה בהם למפרע אין טמאין משעת הכיבוס אלא מעת לעת. וכ"ש שאינה מקולקלת למניינה משעת הכיבוס אבל מעת לעת קודם מציאת הכתם מודו למניינה דמקולקלת כדאימא בסמוך. ותימה מ"מ מצניו כתמה חמוד בראייתה לר' שמעון דראייה אינה מקולקלת למניינה כלל וי"ל דלא קאמר שלא יהא כתמה חמוד בראייתה כלל אלא לענין הזמן שלא נטמאת משעת כיבוס אלא מעת לעת גרידא כמו בראייה אבל לענין קלקול מניינה מעת לעת מסתברא דברואיה אינה מקולקלת כיון דהשתא חוזי מגופה ראייה ודעתו נהי דלענין גנע מטמינן מעת לעת לענין קלקול מניינה לא מחמינן בה כולי האי. אבל כתם דלא ידעה מתי נפק מגופה מסתבר למימר דמקולקלת למניינה מעת לעת וכל טומאת כתם ספק הוא הילכך מעת לעת מחוקינן בה טומאה מספק; אמר רב נחמן איפוך. פירש"י נראין דרבי מדבריו אי"נ שהוא מעוהות ואני מתקנה והמחמיר עדין: **שתווא** מתקן הכותחה לדיי ויבה. פירש"י שאינה ובה (מה ר') [מידן] לר' שמעון כמו לר' שהיא ובה בשמיני לבתמה ולר' שמעון אינה ובה עד יום שמיני לראיותה. ותימה דלר' שמעון נמי מקולקלת למניינה אם ראתה יום ח' לבתמה ואדרבה ר' שמעון מחמיר טפי שאפי' מעת לעת לבתמה היא מקולקלת. ועוד תימה גדול לומר דלר' סופרת ז' ימי נדות מיום הכתם וטובלת דע"כ לא קא"ר אלא חולה כתמה בראייתה שלא נטמאה מחמת הכתם למפרע אבל לתלות בראייתה בכתמה ולעשות

